

46 NĂM QUỐC HẬN LỜI DÂNG LÊN MẸ VIỆT NAM

MẸ VIỆT NAM ơi

46 năm rồi

Áo con đã rách.

Còn sợi chỉ nào, từ nguồn thiêng huyết mạch

Cho con xin, vá lại áo Đồi.

Con đã đi, đường gai góc mòn hơi

Xuyên rừng núi, mồ hôi pha trộn máu.

Về quê hương, nguyện lòng son chiến đấu

Nửa đường đi thành đêm tối lao tù.

Mười năm ôm hận nghìn thu

Lên đêngh chìm theo vận Nước.

Và hôm nay, vạn nẻo đường xuôi ngược

Con vẫn còn tiếp bước Cha Ông.

*

Bao nhiêu năm – Mẹ đã đau lòng

Nghe con khóc từ trùng dương sóng chuyển.

Huyền sử xưa năm mươi con theo Cha về biển

Giống Rồng Thiêng mở rộng cõi bờ.

Còn hôm nay vì hai tiếng Tự Do

Trăm ngàn thân vùi tan nơi vực thẳm.

Năm mươi con vượt rừng sâu muôn dặm

Theo Mẹ hiền – thơm nửa máu dòng Tiên.

Dựng quê hương hùng sử khắp ba miền

Nay Văn Hiến cần khô cùng sỏi đá.

Những địa danh chôn xương tù gục ngã

Tên kinh hoàng, tử nhục đến nghìn năm.

Hoàng Liên Sơn không nắm mộ con nằm

Cổng Trời nghe máu khóc.

Dã thú vờn quanh, xiềng gông, tang tóc,

Nghĩa “Con Người” thua chữ sán khoai.

*

Bao nhiêu năm – em bán hình hài

Tìm miếng cơm manh áo.
Đại Hàn, Đài Loan, xông xáo
Mua em về làm món đồ chơi.
Năm nghìn năm dù nước lửa dầu sôi
Chưa bao giờ mẹ bán con vì đói.
Bầy trẻ thơ còm cõi
Bươi rác nghèo, rách rưới lang thang.
Nghe quanh mình loa vẫn thét “vinh quang”
Đường Trương Lai đá cũng tan thành lệ.

*

Bao nhiêu năm tưởng chào vui thế hệ
Ngẩng cao đầu, tay vói đến năm Châu.
Nhưng cội nguồn và đạo lý chìm sâu
Lo sáng tạo những đua đòi vật chất.
Mùi kim tiền thơm hơn bánh mật
Giấc mơ vàng: – mong thoát khỏi quê hương.
Thúy Kiều xưa, rơi sóng nước Tiền Đường
Nay viết lại thành Tiền Giang, phản động! (1)
Lũy tre xanh, cánh tay thần Phù Đổng
Bao anh hùng dựng Nước thưở ban khai
Còn lại đây hoang phế cả đền đài
Tên Hùng Vương đành thua tên Bill Gates. (2)
Túi càn khôn đã nghèo, thêm rộng tuếch,
Văn Hóa này còn lại tiếng “bia ôm”!

*

Bao nhiêu năm – răng hổ đói đỏ ngòm
Luôn gặm thét, xé tươi hồn Dân Tộc.
Từ địa đạo ùn lên bao cơn lốc
Thành “đại gia” chễm chệ một phương trời.
Miệng “vô sản” toàn men rượu nồng hơi,
Tay “chuyên chính” ôm bao đầy châu báu.
Dinh thự nguy nga, dựng lên từ máu
Của nhân dân khổ hạnh một đời.
Người thương binh ngẩng mặt nhìn trời
Nghe tiếng khóc trong tiếng cười vang vọng.
Chiếc xe lăn bánh mòn, gãy gọng
Lê thân tàn về cuối hẻm đơn côi.

*

MẸ VIỆT NAM ơi
46 năm rồi, niềm đau quặn thắt.
Đã có bao người lửa lòng nguôi tắt
Dĩ vãng quên rồi, hiu hắt tình Quê?
Lớp già nua mơ ước nẻo về
Không nhắm mắt, cuối đời lên tiếng nức.
Còn tuổi trẻ hồn nhiên hoa mật
Nơi xứ người chấp nhận quê hương.

*

Nhưng một ngày mai:
Đường hoa nở hướng dương
Hành trình thôi cúi mặt.
Sẽ có những đàn con vòng tay siết chặt
Kéo mặt trời về lại phương Đông.
Tổ Quốc sẽ tươi hồng
Giữa hào quang Dân Tộc.
Cây Tự Do sẽ đâm chồi nảy lộc
Lửa Nhân Quyền bùng sáng nẻo thâm u.
Mái trường vui thay thế chôn lao tù
Cho con học từ cội nguồn Nhân Bản.
Không kẻ nào được quyền mua bán
Thịt da em, nguồn sống của Rồng Tiên.
Hồn Tổ Quốc linh thiêng
Đài cao về chiếm ngự.
Cuộc hành trình từ quê hương – viễn xứ –
Chuyến xoay thành trảy hội hoa đăng.
Từ phương Nam tung vút cánh chim Bằng
Thành Rồng thiêng Đông Á.
Từ núi cao nghiêng mình ra biển cả
Rạng ngời soi hai chữ: VIỆT NAM.

*

Lời trần tình bao nhiêu năm
Con viết bằng tim máu.
Từ nỗi đau âm thầm chôn giấu
Kính dâng lên TỔ QUỐC hằng yêu.
Mỗi chữ–vần mong gói trọn một điều:
Từ Tâm Thức xin góp chung Hành Động.
Đại cuộc Toàn Dân ban con Lễ Sống

Hiến dâng đời cho trọn nghĩa Quê Hương.
MẸ VIỆT NAM ơi
Dù gian lao xin tiếp máu Lên Đường
Cho con về với Mẹ.
Vững chân đi, qua trăm ngàn dâu bể
Được quý ôm từng mảnh đất quê Cha.
Phút cuối đời xin biến lệ thành hoa
Giữa triều vui Dân Tộc.
Trong lòng con: – Vĩnh hằng TỔ QUỐC
Huy hoàng Văn Hiến – Tự Do!

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)



Ghi Chú:

(1) Văn Học – Trong kỳ thi tốt nghiệp trung học tại Việt Nam năm 2004, qua đề tài bình luận về truyện Kiều của Nguyễn Du, đã có nhiều thí sinh nộp bài viết: Thúy Kiều vì buồn chuyện gia đình đã tự vận tại sông Tiền Giang, may nhờ một nữ cán bộ công sản vớt lên, cải tạo tư tưởng phản động, Thúy Kiều giác ngộ, xin được kết nạp vào đảng.

(2) Lịch sử – Trong cuộc thăm dò ý kiến sinh viên các trường đại học ở Việt Nam về các vĩ nhân thế giới và dân tộc, đa số sinh viên đều tuyển chọn Bill Gates làm thần tượng số 1 của giới thanh niên hiện nay trong nước.



HỒN CA TRÊN BIỂN ĐÔNG

(Tưởng niệm Quốc Hận)

– Kính dâng lên hương hồn hơn nửa triệu đồng bào đã tử nạn trên biển Đông, mong vượt thoát chế độ cộng sản VN, mưu tìm Tự Do sau cơn Quốc Nạn 30 tháng Tư Đen 1975.

1.

Hồn ai đó?
Chập chờn trên khói sóng
Dòng máu tươi theo nước chẳng hòa tan.
Hồn ai đó?
Vạn tinh cầu chao bóng
Đảo ghềnh xa còn vọng tiếng kêu than.
Hãy về đây – trên sóng nước dâng tràn
Chung tiếng khóc nghẹn đau cùng Dân Tộc.
Hồn ai đó?
Đã lìa xa Tổ Quốc
Vẫn còn ôm sông núi xuống mồ hoang.
Tiếng oan khiên từ đáy vực còn vang
Hay chìm đắm giữa khơi ngàn sóng dữ?
Mảnh thuyền tan, bập bênh trôi viễn xứ
Biết về đâu? Hồn phiêu bạt nơi đâu?
Thân cá Hôi tan tác đã chìm sâu
Không tìm thấy lối quay về chốn cũ!
Giữa trùng khơi vang tiếng cười dã thú
Hải tặc giăng co thân xác – kinh hoàng.
Tiếng Mẹ kêu, dòng máu chảy đầy khoang
Tay vờn núm đàn con run khiếp sợ.
Biển lạnh chiều hoang, trần gian nín thở,
Vòng tai ương kiếp nạn đến vô cùng.
Hồn ai đó?
Bờ Tự Do bốn hướng, cõi mông lung
Tìm đâu thấy – giữa muôn trùng đen thẳm?
Tiếng kêu “Trời!” trước phút giây chìm đắm
Biển tan vào giông bão, thét trùng dương.
Vực mờ sâu thịt rã máu còn vương
San hô trắng hay là xương ai trắng?
Dòng tóc đen bám ghềnh xa hoang vắng
Thành rong rêu sẫm tím một màu tang.
Hồn ai đó?
Chiếc thuyền Không Gian

Trôi về Vô Tận.
Bánh xe Thời Gian chuyển ngàn uất hận
Chập chờn mấy cõi U Minh.
Lịch Sử nghìn thu trang giấy rợn mình
Ghi chép lại phút kinh hoàng Vượt Biển!

2.

Hồn ai đó?
Đảo hoang sơ, ai về đây khẩn nguyện
Mộ bia tàn, ai thấp nén hương dâng?
Nơi Ba–Đình vui chúc rượu Vô Thân
Cười nghiêng ngả mừng reo hò chiến thắng!
Đồng ruộng phơi bày xương trắng
Oan khiên máu lệ thành sông.
Bao thây vùi trong sóng nước biển Đông
Còn sót lại mấy hoang tàn di tích?
Hồn ai đó?
Đảo xa xôi mộ phần cô tịch
Giấc ngủ chẳng bình an.
Họ còn theo, cố phá đập tan
Để tô hồng chế độ:
“Chủ nghĩa huy hoàng, không ai chối bỏ
Không có người vượt thoát để tồn sinh!!!”(*CSVN tuyên truyền)
Nhưng bia đời như nắng rọi bình minh
Luôn soi rõ từng vết sâu tội ác
Của loài dã tâm với ngôn từ khoác lác
Đang tôn thờ chủ thuyết lai căng.
Hồn ai đó?
Từ bao cõi vĩnh hằng
Xin về đây chứng kiến.
Tấm lòng chúng tôi, trọn đời Tâm Nguyên
Chí bền gan, xin vẹn Nghĩa Tình.
Dù ngăn cách Tử Sinh
Giữa hai bờ Nhật Nguyệt.
Dù có ai phá tan mộ huyết
Đến nghìn sau hồn mãi còn đây.
Nhìn trùng khơi sóng nước dâng đầy
Gửi mơ về cố quốc.
Hồn vẫn sống trong lòng Dân Tộc
Vì hai chữ Tự Do.
Chiều GALANG bão tố sóng to

Hay tĩnh lặng trăng rơi thềm đá.
Sáng PINANG nắng xuyên rừng lá
Hay đêm vờn tiếng hát nhân ngư.
Hồn mãi còn đây, dù bia mộ hoang vu
Không tên tuổi – sá gì tên với tuổi!
Dù xác thân đã hòa chung cát bụi
Biển Đông còn – HỒN MÃI SỐNG THIÊN THU!

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)



CÁC ANH CÒN SỐNG MÃI...

(Viết nhân các cuộc biểu tình ngày Quốc Hận tại thủ đô Canberra, Úc Đại Lợi, trước tòa đại sứ cộng sản Việt Nam, do Cộng Đồng Người Việt Tự Do tổ chức. Kể từ năm Quốc Hận đầu tiên 30/4/1975 đến nay, đã có những Anh Hùng Nghĩa Sĩ Phục Quốc bí mật hoạt động tại quốc nội, hoặc từ hải ngoại trở về, và đã có những người hy sinh vì Quê Hương Dân Tộc, trong lao tù, nơi pháp trường, hay trên đường về. Xin kính dâng lên hương hồn Các Anh, với Tâm Nguyện tiếp nối cuộc hành trình của Các Anh một thời đang dở...)

Các Anh đã lên đường
Mấy mươi năm về trước.
Lòng quặn nhớ Quê Hương
Rừng sâu Anh tiến bước.
36 năm rồi, còn ai lội ngược
Dòng sông đời, tưởng nhớ các Anh đây?
Sau Quốc Nạn, vượt thoát khỏi trùng vây,
Trên sóng nước mang Hồn Quê viễn xứ.
Đời lưu vong, cội nguồn luôn chiếm ngự
Tháng năm dài thao thức chuyện non sông.
Nhìn mây bay, ôm ấp mộng tang bồng
Hồn tượng đá thi gan cùng tuế nguyệt.
Bỏ lại sau lưng trời xứ người băng tuyết
Hay kinh thành hoa lệ chốn phồn vinh.
Đời tự do, sung túc cõi nhân sinh,
Anh trở lại – cùng Toàn Dân chiến đấu.
Nỗi đau riêng, nhìn đàn con yêu dấu,
Người vợ hiền lạc lõng cảnh xa quê,
Anh lên đường, xuyên mấy nẻo quay về
Cùng Dân Tộc, mong cứu Người cứu Nước.
Bao triệu người ra đi, còn Các Anh về ngược
Vì Quê Hương, chân xẻ núi băng ngàn.
Niềm cô đơn gói trọn một hành trang
Dâng Tâm Nguyện lên Hồn Thiêng Tổ Quốc.
Rừng Hạ Lào lốt đường gai góc
Đêm thâm u mưa lũ ngút ngàn.
Sương lạnh chiều hoang
Trăng mờ biên giới.
Đường Anh đi, nẻo xa vùi vợi
Hành trang nghèo nhưng nặng nỗi thương Quê.
•Phút sa cơ Anh vẫn vẹn câu thề
Xin gửi lại lòng son về Đất Mẹ.
Anh nằm xuống, nơi rừng hoang quạnh quẽ

Máu hoen mờ, cây lá phủ thân Anh.
•Nơi pháp trường, Anh vẫn ngẩng đầu xanh
Mong Tổ Quốc nhận hồn Anh phút cuối.
•Chón tù lao, ngàn đêm ngày tăm tối
Anh âm thầm chôn giấu nỗi cô đơn
Vào đáy lòng, không cầu khăn van lơn,
Nuôi sức sống bằng lửa thiêng Sông Núi.
Chỉ xin nguyện làm Người không tên tuổi
Lót đường đi bao Thế Hệ ngày mai!

*

36 năm dài

Trời Úc Châu hôm nay vào Thu lạnh
Thủ Đô người nắng hồng soi ngợp ánh
Cờ Vàng thiêng Tổ Quốc vẫn tung bay.
Bao người con đất Mẹ tụ về đây
Đòi Lẽ Sống, Nhân Quyền trong Tự Chủ
Cho Quê Hương, bị chìm sâu thác lũ
Mấy mươi năm do chế độ hung tàn.
Trời Trung Đông bùng dậy, vết dáu loang
Đòi nhân phẩm, chung thành cơn bão táp.
Bao triều đại độc tài xuôi tay ngã rạp
Trước cuồng phong uất hận của Lòng Dân.
Trời phương Nam rồi cũng sẽ dự phần
Cùng nhân loại thoát ra vòng sợ hãi.
Hoa Cách Mạng dù mang tên đủ loại
Cũng đâu bằng Dân Tộc đóa hồi sinh.
Chúng tôi đây, chuyên ánh lửa bình minh
Về Đất Mẹ, cùng Toàn Dân đứng dậy.
Giữa rừng cờ, hôm nay tôi vẫn thấy
Các Anh về – chung tiếng hét loa vang.
Bước Anh đi từ thuở trước băng ngàn
Máu Anh đổ nơi rừng hoang biên giới.
Tiếng Anh hét trong xà lim tăm tối,
Nơi pháp trường Anh đã đứng hiên ngang.
Đang hiện về, trong ánh rợp Cờ Vàng
Chung góp sức cùng chúng tôi vững tiên.
Tôi đứng đây, khóc mừng trong hãnh diện
Biên đau thương ngày Quốc Hận hôm nay
Cùng triệu lòng xin nối tiếp bàn tay
Vung ngọn đuốc lửa thiêng về Đất Tổ.
Chung Lòng Dân, chuyên tang thương phần nộ

Thành công phong phặng gốc rễ tham tàn.
Một mùa Xuân đầy ánh sáng vinh quang
Toàn Dân Tộc viết ngàn trang Sử mới.
Trên đỉnh trời, VIỆT NAM cao vợi vợi
Cùng nhân loài vui hạnh phúc ấm no.
Tạ ơn Anh, trong hàng ngũ Tự Do
Anh vẫn sống cùng thiên thu Tổ Quốc!

*Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)
Canberra, thủ đô Úc Đại Lợi*



CUỐI ĐƯỜNG MẸ ĐI

(*Quê hương, những ngày di tản đầy máu và nước mắt, trong tháng 4, 1975 – Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phạm Quang Ngọc phổ nhạc.*)

Mẹ già đi từ Cam Lộ
Nước mắt chảy mềm Gio Linh.
Gia tài không đầy đôi rổ,
Mẹ nhìn máu lửa Thần Kinh.

Đá đỏ mồ hôi: Thạch Hãn
Chạy dài đến đỉnh Hải Vân.
Leo đèo, Mẹ như mê sảng,
Chân voi: sung đôi bàn chân.

Mẹ đi giữa trời thiêu đốt
Thây con lớp lớp trái dài
Dọc theo con đường Số Một,
Nằm bên dăm củ sắn khoai.

Tam Kỳ chạy vô Quảng Ngãi
Bây con đói khát bên đàng.
Biển người xô nhau, quần quai,
Ngã dần... trong tiếng khóc than.

Mẹ vào Quy Nhơn, Phú Bổn,
Nhìn trời khói lửa Pleiku.
Đoạn đường mang tên Mười Bốn
Thành mồ hoang lạnh, thâm u.

Thây ai quàng manh chiếu rách,
Bàn tay nào vói trời cao?
Ngập vùng tang thương Darlac,
Chân đi, Mẹ khóc nghẹn ngào.

Máu chảy lan dần mạch đất
Nha Trang chết vạn đàn con.
Vào Nam, sức già lây lất
Về đâu? – Nẻo sống không còn!

Cần Thơ, Hà Tiên, Rạch Giá,
Mẹ lần đến mũi Quê Hương
Cà Mau nhìn ra biển cả

Tàn hơi, Mẹ chết bên đường!

Mẹ già đi từ Cam Lộ
Cuối đường, chết mũi Cà Mau.
Trọn đời sống trong đau khổ
Chết còn trông thấy khổ đau!...

Võ Đại Tôn (1975)

LỜI VIẾT DÂNG QUÊ HƯƠNG

Tưởng niệm Quốc Hận.

(Trong nỗi ngậm ngùi đau xót qua mệnh Nước trầm luân, xin dâng lên Mẹ Việt Nam một đời thương nhớ Quê Hương).

Tôi là người dân Việt
Khi mới sinh ra
Tiếng mẹ ru cho ngủ hòa với đạn bom xa
Cùng tiếng võng đưa dìu dặt.
Dù đang khóc – nghe tàu bay của giặc
Cũng biết im hơi, ôm cổ mẹ xuống hầm.
Tôi đã quen tai nghe những tiếng nổ âm
Mùi thuốc súng ngạt đày hai lá phổi.
Tôi biết nhìn mẹ tôi cần cỗi
Sữa khô vàng vì khoai sắn quanh năm.
Mắt ngây thơ tôi thấy mẹ âm thầm
Nhiều đêm tôi đểo tâm vông cho bố.
Bố tôi đi đặt hầm chông, đào hố,
Đuổi xua Tây, chống Nhật, giữ quê nhà.
Rồi lớn lên tôi thuộc hát hùng ca
Trước khi biết ghép vần qua chữ cái.
Đường quanh làng in dấu chân non dại
Những chiều vui làm lính đếm một, hai...
Đòn tre nặng trên vai
Làm súng giả, bắn quân thù ngã gục!
Nghìn đêm mơ: Tiên về ban gậy trúc
Hóa thành gươm, biến ảo phép thần thông.
Cho tôi đi giành lại cả non sông
Trong tay giặc – Ôi tuổi thơ đầy mộng!
Tôi thêm nghe chuyện ngày xưa Phù Đổng
Ngựa đồng phi, roi sắt, đuổi xâm lăng.
Chuyện quả cam trên bến nước sông Đàng
Tay bóp nát vì thù căm lữ giặc.
Từng trang sử ngời trăng sao vàng vặc
Gói hồn tôi bằng gương sáng hùng anh.
Thời gian qua...
Kháng chiến đã công thành
Trời tháng Tám đưa Thu vào lịch sử.
Bạn bè tôi từ rừng sâu núi dữ
Kéo nhau về – hoa gấm phủ quê hương,
Mặt trời say bừng mọc ở Nam Phương!

*

Nhưng nguồn vui chưa trọn
Non sông tôi bị trăm ngàn dao nhọn
Đâm thủng hồn – Nam Bắc xẻ chia đôi.
Bày em thơ lại tiếp cảnh trong nôi
Nghe bom đạn từ xa về ru ngủ.
Dăm ba thằng bạn cũ
Lại ra đi – mỗi đứa một phương trời.
Hai mươi năm nội chiến mỗi mòn hơi
Sông chảy máu, núi bày xương trắng lạnh.
Mẹ tôi chết, một đời trong khổ hạnh
Cha tôi sâu vĩnh viễn cũng ra đi.
Ngàn thê lương tiếp diễn cảnh phân ly,
Sông Gianh cũ nổi dòng qua Bến Hải!
Đường quê hương hóa thành bao chiến bãi
Ruộng cây lên vỏ đạn, đất cằn khô.
Đầu xanh non quấn vội giải khăn xô
Màu tang trắng phủ lên hồn thơ dại.
Tôi đã gặp – lòng bao lần tê tái –
Những em thơ bằng lứa tuổi con tôi
Nằm chết bên sông, cuối bãi, ven đồi,
Tay nắm chặt con búp bê bằng đất,
Đất Việt Nam! – món đồ chơi tuổi mật
Nghèo như em, nghèo như cả Quê Hương!
Mặt trời đau – lặn mất ở Nam Phương...

*

Rồi hôm nay
Chiến tranh không còn nữa
Lòng reo vui tưởng xa rồi khói lửa
Nhưng ngờ đâu tôi lại mất Quê Hương!
Vì tôi đi trên vạ nẻo đường
“–Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ!” (thơ Trần Dần)
Tình thương đâu? Non sông tôi còn đó
Phải đành xa!
Phải đành xa! Khỏi thấy mưa sa
Trên màu cờ đỏ!...

*

Nhưng Quê Hương còn đó
Tôi xin hẹn mai về!
Tôi sẽ đi trên vạt nẻo đường quê
Bằng những bước chân nắng đẹp.
Tôi sẽ cho em trái tim không bằng thép
Mà bằng máu con người.
Trái tim tôi biết nở nụ cười tươi
Vì không nung bằng lò sản xuất.
Tôi đưa em ra khỏi công trường u uất
Cho em làm Người, biết quý thịt xương,
Biết cười vui, biết cả Tình Thương
Để em không còn là máy!
Tôi dẫn đàn con tung tăng nhảy chạy
Vào các công viên
Phá tan đi những hình tượng thiếu niên
“Anh Hùng Lao Động”.
Và dựng lên những khu vườn hoa mộng
Cho tuổi ấu thơ.
Có cung trăng với thặng Cuội ngồi mơ
Đầy chim bướm – trả con về tuổi dại.
Đồng ruộng phì nhiêu, hoa màu nông trại
Sẽ mọc lên thay thế chốn lao tù.
Tôi sẽ ngồi nghe chú bác nông phu
Ca vọng cổ giữa hương nồng lúa mới.
Ôi tình quê hương diu vợi
Làm sao ôm hết một vòng tay?
Cho tôi hẹn một ngày
Trở về, xin gặp lại
Gia đình, anh em, bạn bè, con cái,
Tất cả đồng bào.
Để cùng ôm nhau, ta sẽ khóc gào
Nước mắt mừng vui, trôi dần thương nhớ.
Để hòa chung nhau máu tim, hơi thở
Và để trao nhau trọn cả Tình Người!
Những bàn tay cũng biết nở môi cười
Dẫn tôi đi trở về thăm lối cũ.
Tôi sẽ xin trải hồn ra áp ủ
Sẽ quỳ hôn từng kỷ niệm ngày xưa!
Và... không bao giờ tôi thấy lại trong mưa
Màu máu tươi cờ đỏ!
Ôi! Quê Hương còn đó
Cho tôi hẹn mai về
Để làm Người, và được sống nơi Quê!

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)



Nguồn: Internet eMail by Võ Đại Tôn chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật Phục Sinh, April 4, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*